

добрѣ облѣчени кукли се отличавахе онази, която ѝ бѣше направила такъво впечатление, щото да я накара да пожертвува даванитѣ ѝ пари за бомбони въ расстояние на повече отъ единъ мѣсець. Ихъ, колко ѝ се харесваха тѣзи бомбони!... Но, отъ като бѣ видѣла онази хубостъ съ сини очи, тя нѣмаше друго желание, освѣнъ да стане нейна; тя казваше често на майка си: „Азъ ще бѣда само тогава щастлива, когато Мария стане моя. Майка ѝ се само подсмиваше. Тя знаеше, че като изпълни едно желание, явява се друго по-силно отъ първото. Тя добрѣ знаеше, човѣкъ никога не е доволенъ, та и за това никога не е щастливъ. Но защо ли да го казва на своята Милка? Тя ще го научи това по-сетнѣ.

IV.

Милка се замислила.

Когато Милка се върна вечеръта отъ училището, като никога, малко говори. Съднала и опрѣна съ чернокосата си главичка върху дланъта на майка си, тя бѣше съвсѣмъ замислена. „Какво ли ѝ е, шепнеше си майка ѝ, какво ли ѝ е“. Но тя не я запита, като чакаше момичето само да ѝ обясни. Милка нѣщо повече като никога поиска да си лѣгне по-рано. Майка ѝ се доста замисли. Леля ѝ, като я бѣше довела отъ училището, не бѣше ѝ казала нищо; освѣнъ това Милка бѣше яла съ охота... Тогава?

V.

Милка се колебае.

Съмна. Прѣди малко се бѣше показало слънцето и Милка бѣ вече на крака; тя си говореше съ себе си и махаше съ ржцѣ. Очитѣ ѝ, онѣзи хубави черни очи, бѣха се свили и заобиколени съ блѣденъ